

Η αρχόντισσα του Αιγαίου

Μανώλης Τσαγκάτος

2024

Οι Χιώτες στις 11 Μαρτίου 1822 με τη βοήθεια των Σαμιωτών είχαν εξεγερθεί εναντίον των Οθωμανών διεκδικώντας την ελευθερία τους. Στις 30 Μαρτίου 1822 ο Οθωμανικός στρατός φτάνει στη Χίο για να σταματήσει την εξέγερση των Χιωτών.

Έτσι, ο Οθωμανικός στόλος, υπό την ηγεσία του ανώτατου Οθωμανού διοικητή Αιγαίου, Καρά Αλί, έπλευσε προς τη Χίο για να σταματήσει την επανάσταση και αποβίβασε γύρω στους 7.000 στρατιώτες από τη Μικρά Ασία. Μόλις οι ελληνικές, στρατιωτικές δυνάμεις είδαν την άφιξη του μεγάλου τουρκικού στόλου, αποχώρησαν από το νησί χωρίς να δώσουν καμία μάχη, με εξαίρεση ένα τμήμα Ψαριανών που παρακολουθούσε από απόσταση τις κινήσεις των Οθωμανών.

Χωρίς σημαντική αντίσταση, ο Οθωμανικός στρατός προχώρησε σε εκτεταμένες λεηλασίες και σφαγές άμαχου πληθυσμού, παρόλο που η συντριπτική πλειονότητα του νησιού δεν συμμετείχε στην εξέγερση κατά της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Οι Οθωμανοί έκαψαν σπίτια και σκότωσαν όλα τα παιδιά κάτω των 3 ετών, όλους τους άνδρες από 12 ετών και πάνω, καθώς και όλες τις γυναίκες από 40 ετών και πάνω, με εξαίρεση αυτούς που ήταν πρόθυμοι να ασπαστούν το Ισλάμ (είχε δοθεί εντολή να χαριστεί η ζωή μόνο σε όσους δέχονταν να αλλαξοπιστήσουν). Τελικά, περισσότεροι από 40.000 κάτοικοι του νησιού σφαγιάστηκαν ή αιχμαλωτίστηκαν ενώ μεγάλο μέρος του πληθυσμού διέφυγε προς τα Ψαρά, τις Κυκλάδες και την Πελοπόννησο.

Κατά τον ιστορικό Μαμούκα, ο οποίος ήταν επίσης παρών στη σφαγή, ο πληθυσμός της Χίου ανερχόταν στις 140.000 με 150.000 ψυχές και κατά τα κιτάπια των Τούρκων ο πληθυσμός ανερχόταν στις 120.000 ψυχές. Εκείνο που είναι γεγονός είναι ότι στο νησί της Χίου έμειναν περί τους 1.000 - 2.000 χιλιάδες άνθρωποι και περί τους 20.000 διέφυγαν ... Όλοι οι υπόλοιποι, εκτός των αγοριών από 3 - 12 ετών και των γυναικών από 3 - 40 ετών που αιχμαλωτίστηκαν και πουλήθηκαν από Εβραίους δουλεμπόρους σε παζάρια της Δύσης και της Ανατολής, σφάχθηκαν ανελέητα.

Σε ποια θάλασσα
αρμενίζεις (καραόκε)

A) Στο αρχοντικό του Κάμπου

(η Μαργαρίτα, ιδιοκτήτρια ενός αρχοντικού στον Κάμπο της Χίου έχει χάσει τον άντρα της και τον γιο της στη σφαγή της Χίου).

Βαγγελιώ: Αρχόντισσα μου τι έχεις ;

Αρχόντισσα: Δεν μπορώ Βαγγελιώ. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς τον Νίκο και το Χαραλαμπάκι μου. Δεν αντέχω άλλο!

Βαγγελιώ: Κυρά μου πρέπει να φανείς δυνατή.

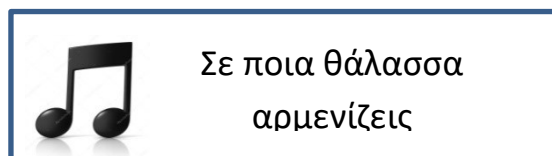
Αρχόντισσα : Δες το περιβόλι μας... μαράζωσε. Όλη η γειτονιά ερήμωσε. Μας ξέκαναν! Δύο μήνες πέρασαν και είναι σαν χτες... κι ο πόνος όλο και μεγαλώνει.

Βαγγελιώ: Το ξέρω κυρά μου. Μα από εμάς η Χίος περιμένει να ξαναγεννηθεί. Εμείς πρέπει να ζήσουμε και να ξαναφτιάξουμε τη Χιο μας. Πρέπει να αντέξετε!

Αρχόντισσα : Τελείωσε η Χίος Βαγγελιώ. Θέλω να φύγω! Ούτε δύναμη έχω ούτε όρεξη να κάμω τίποτα. Η ζωή μου μαύρισε!

Βαγγελιώ: Αμαρτία ξεστόμισες κυρά μου. Αρχόντισσα μου! Εσύ είσαι σαν πέτρα σκληρή και σαν λιοντάρι δυνατή.

Αρχόντισσα : Άμε Βαγγελιώ στη δουλειά σου κι άφηκέ με μοναχιά μου στην πίκρα μου.

(η Μαργαρίτα ποτίζει τις γλάστρες στο σαλόνι της)

Βαγγελιώ: Κυρά μου ήρθε ο Ομέρ, ο φίλος του γιου σας.

Αρχόντισσα : Ίντα θε κι αυτός. Πες του εν έχω διάθεση για επισκέψεις.

(η Βαγγελιώ πηγαίνει στην πόρτα)

Βαγγελιώ: Η αρχόντισσα δεν μπορεί να σας δει. Συμπαθάτε την αλλά έχει πολύ πόνο στην ψυχή της.

Ομέρ: Πρέπει να με δει. Πρέπει να της μιλήσω.

(την σπρώχνει και μπαίνει στο αρχοντικό)

Κυρία Μαργαρίτα...

Θεατρικά σκετς

Αρχόντισσα : Τι θες εδώ Ομέρ;

Ομέρ: Μη με βάζετε στο ίδιο σακί με τους άλλους, με αυτούς που έκαναν αυτό το αίσχος και ρήμαξαν τη Χίο. Εγώ δεν είμαι σαν αυτούς.

Αρχόντισσα : Ίδιο αίμα κυλάει στις φλέβες σου με αυτούς Ομέρ. Τούρκος είσαι κι εσύ θαρρώ!

Ομέρ: Χιώτης είμαι κι εγώ κυρά. Εδώ γεννήθηκα: Πονώ τούτον τον τόπο. Ο Χαραλάμπης ήταν ο καλύτερος μου φίλος! Μέρα και νύχτα μου λείπει η παρέα του. Μέρα και νύχτα βλαστημώ τη ράτσα μου γι αυτό που έκαναν. Τόσο αίμα...

Αρχόντισσα : Πού ήσουν όταν γινόταν το κακό; Πού ήσουν; Εσύ γλίτωσες γιατί είσαι Οθωμανός Ομέρ.

Ομέρ: Προσπάθησα να έρθω να σας προειδοποιήσω αλλά ο πατέρας μου δεν με άφησε. Με κλείδωσε στο δώμα μου.

Αρχόντισσα : Φεύγα Ομέρ. Φεύγα για το καλό σου. Δες πώς με κατάντησαν οι αλήτες, οι φονιάδες σας. Τον άντρα μου τον έσφαξαν και τον Χαραλάμπο μου τον πήραν και δεν ξέρω που τον πήγαν, δεν ξέρω καν αν ζει.

Ομέρ: Λυπάμαι για όλα αρχόντισσα μου. Ο πατέρας μου το γνωρίζεις ότι είπε στους Οθωμανούς να μην πειράζουν το αρχοντικό σας.

Αρχόντισσα: Μου ρημάζατε το σπιτικό. Τι νομίζεις; Επειδή δεν μου το κάψατε θα σας έχω και υποχρέωση; Τα ντουβάρια μωρέ νομίζεις με νοιάζουν; Πού είναι ο άντρας μου; Πού είναι ο γιος μου;

Ομέρ: Συνεχίζεις και με βάζεις στο ίδιο τσουβάλι με αυτούς κι αυτό μου πλακώνει την καρδιά. Αν αυτό σε παρηγορεί αρχόντισσα, θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου να βρω τον γιο σου. Θα βάλω λυτούς και δεμένους να ψάξουν παντού.

(Ο Ομέρ αποχωρεί με κατεβασμένο το κεφάλι)

αερικό

Ο σταβλίτης του αρχοντικού

Γιάννος: Αχ Ερατώ. Ούτε σήμερα έδωκες γάλα! Τι θα γίνει;

Κατσικά: Μπεεεε..

Γιάννος: Ξέρω! Πού να το αντέξεις κι εσύ το κακό που σε βρήκε; Τα έσφαξαν τα μικρά σου να τα φάνε οι Οθωμανοί. Αχ μωρή Ερατώ... κατάθλιψη σε έπιασε και σένα.

Κώτσος: Βρε Γιάννο στην κατσικά μωρέ μιλείς;

Γιάννος: Ψυχή ζώσα δεν άφησαν οι δολοφόνοι στη Χιο. Βλέπεις κανέναν άλλον εδώ γύρω να μιλήσω Κώτσο; Της μιλώ της δύσμοιρης να της απαλύνω τον πόνο της.

Κώτσος: Τι ούργιος που είσαι μωρέ Γιάννο να ασχολείσαι με τα ζώα λες και είναι άνθρωποι.

Γιάννος: Γύρευε τη δουλειά σου Κώτσο. Άμε στο καλό.

Κώτσος: Άμα δεν δώκει γάλα και σήμερα θα τη σκοτώσουμε την άχρηστη.

Γιάννος: Φύγε από δω Κώτσο γιατί θα βγάλω το κουμπούρι και θα στην δώκω κατακούτελα.

Κώτσος: Σάλεψες μωρέ κι εσύ από το κακό ! Φεύγω! Γλιτώσαμε από τη χατζάρα των Οθωμανών και θα πάμε από το κουμπούρι του Γιάννου...

(ο Κώτσος αποχωρεί)

Γιάννος: Μην τον ξεσυνερίζεσαι μωρή Ερατώ. Ανθρωπάκος είναι. Έτσι τον έμαθαν ... ότι τα ζα δεν έχετε ψυχή. Όσο είμαι εγώ εδώ κανείς δεν θα σε πειράξει. Πάω να σου φέρω λίγο νεράκι από το μαγγανοπήγαδο.

Της άρνης το νερό

B) Ο Κανάρης και ο Πιπίνος

Κανάρης: Καλώς τον Αντρέα στα ελληνικά Ψαρά μας. Σε περιμέναμε.

Πιπίνος: Καλώς σας βρήκα Ψαριανοί φίλοι μου. Όλοι οι Έλληνες έχουμε ανταριαστεί με το μαντάτο της σφαγής. Ήταν όπως τα λένε; Έσφαξαν χιλιάδες;

Κανάρης: Αντρέα, όσα έμαθες κι άκουσες δεν είναι τίποτα μπροστά σε αυτόν τον όλεθρο που έκαμαν στη Χίο οι Τουρκαλάδες. Το χόμα κοκκίνισε από το αίμα.

Πιπίνος: Κατάρα να τους έβρει! Άντε μωρέ τι κάθεστε! Φέρτε τσουβάλια μπαρούτι, φυτίλια και πίσσα να ετοιμάσουμε τις βάρκες. Θα εκδικηθούμε για το κακό αυτό.

Κανάρης: Χρειαζόμαστε 40 άντρες να μας βοηθήσουν Αντρέα.

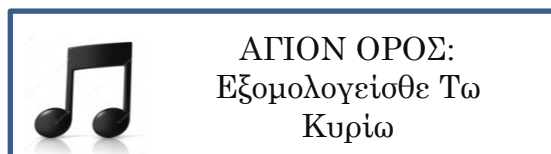
Πιπίνος: Κωσταντή το μάτι σου γυαλίζει. Ξέρω πως πνίγεις την οργή σου μέσα στα σωθικά σου. Μα ξέσπασε... Δεν αντέχεται ο πόνος κλεισμένος μέσα στο σώμα.

Κανάρης: Αντρέα, άσε με εμένα. Εγώ αντέχω. Είμαι έτοιμος να δώκω και τη ζωή μου. Μα πες μου , οι άντρες σου είναι έτοιμοι για την επιχείρηση;

Πιπίνος: Κωνσταντή είσαι από τους καλύτερους καπετάνιους караβιών. Είσαι μέγας πυρπολητής και έμπνευση για όλους μας. Το καμάρι των Ψαρών. Μα μη φοβάσαι για τους άντρες μου. Είναι παλληκάρια κι οι Υδραίοι.

Κανάρης: Μπράβο μωρέ Υδραίοι. Εσύ θα στοχεύσεις το καράβι του Τούρκου αντιναύαρχου. Εγώ θα στοχεύσω την Τουρκική ναυαρχίδα του Καρά Αλί. Άιντε λοιπόν, φορτώνουμε τις βάρκες και ο Θεός ας βοηθήσει να πετύχουμε τον στόχο μας. Πάμε στην εκκλησιά να προσευχηθούμε. Αύριο βράδυ θα επιχειρήσουμε. Κοιμηθείτε καλά, πείτε, γλεντήστε. Ίσως είναι η τελευταία μας νύχτα ζωντανοί.

(στην εκκλησιά- προσευχή και μετέλαβαν)

Ο Τζαναμπέτης

Μανωλιό: Αχ Τζαναμπέτη μου, πρέπει να μας βοηθήσεις. Πρέπει να θυσιαστείς για τον αγώνα. Είσαι η καλύτερη βάρκα που είχα ποτέ. Ποτέ δεν με πρόδωσες. Ποτέ! Και ξέρω ότι και τώρα θα με κάνεις περήφανο.

Μιχαλιώ: Είναι γερό σκαρί Μανωλιό;

Μανωλιό: Γερό; Ο παππούς μου την είχε φτιάξει. Μάστορας από τους λίγους πάνω στη γη Μιχαλιώ.

Μιχαλιώ: Τα ζύγια της είναι καλά;

Μανωλιό: Μιχαλιώ, λες ο Κανάρης να τη διάλεξε τυχαία για να την κάμει το πυρπολικό του; Ξέρω ότι ο Τζαναμπέτης μου θα με κάνει περήφανο και θα βυθίσει την ναυαρχίδα του Καρά Αλή.

Μιχαλιώ: Και γιατί μωρέ την ονόμασες Τζαναμπέτη;

Μανωλιό: Γιατί είναι ιδιότροπη. Δεν δέχεται άλλον καπεταναίο εκτός από εμέ.

Κανάρης: Γιατί χαζολογάς Μανωλιό; Είναι έτοιμο το καϊκι;

Μανωλιό: Έτοιμο Κωνσταντή!

Κανάρης: Ξέρω πως τα αγαπάς τούτο το σκαρί. Καλύτερος μάστορας από τον παππού σου δεν γεννήθηκε γι αυτό και το επέλεξα. Δεν μπορώ να εμπιστευτώ άλλο σκαρί πότερο.

Μανωλιό: Σαν παιδί μου τον έχω τον Τζαναμπέτη. Μαζί θα είμαστε ως την τελευταία στιγμή. Μα δώκε μου ακόμα λίγο χρόνο να τον αποχαιρετήσω όπως πρέπει.

Κανάρης: Τζαναμπέτης αυτός μα Τζαναμπέτης κι εσύ! Μα δε σου χαλώ χατίρι! Κάμε όση ώρα θες!

Αποφάσισαν να επιτεθούν με τα πυρπολικά την επόμενη νύχτα όταν ο Καρά Αλί και οι ναύτες του θα γιόρταζαν την αρχή της γιορτής του Μπαϊραμίου. Έπιναν και έτρωγαν μέσα στην ναυαρχίδα οι Οθωμανοί. Τα πυρπολικά του Πιπίνου και του Κανάρη έπλευσαν αθόρυβα. Μπήκαν στο λιμάνι χωρίς να τους αντιληφθούν οι Τούρκοι.

Το πυρπολικό του Κανάρη, ο Τζαναμπέτης, βρήκε στόχο. Ο Κανάρης άναψε το φωτίλι. Το πυρπολικό του χτύπησε με δύναμη την τουρκική ναυαρχίδα. Οι φλόγες μεταδόθηκαν με ταχύτητα και ο Καρά Αλί στην προσπάθειά του και στον πανικό του να ξεφύγει με λέμβο τραυματίστηκε θανάσιμα από ένα

Θεατρικά σκετς

κατάρτι που έπεσε πάνω στο κεφάλι του. Μετά από μία ώρα πήρε φωτιά η πυριτιδαποθήκη και η ναυαρχίδα τινάχτηκε στον αέρα.

Ο Σ. Τρικούπης γράφει: «Εντός της φλογισθείσης ναυαρχίδος ήσαν όχι μόνον Τούρκοι πολλοί και σημαντικοί αλλά και Χριστιανοί αιχμάλωτοι. Ο Κανάρης και οι σύντροφοί του διασώθηκαν από ψαριανά πολεμικά πλοία και ο Πιπίνος από Υδραϊκά.

Το νέο της πυρπόλησης της ναυαρχίδας έγινε δεκτό με ενθουσιασμό τόσο στην Ελλάδα όσο και στην φιλελληνική Ευρώπη. Αλλά η Χίος έγινε ξανά αποδέκτης της εκδίκησης των Οθωμανών που βρίσκονταν στο νησί. Κατάσφαξαν και πάλι άμαχο πληθυσμό και κατέστρεψαν, ολοσχερώς, τα Μαστιχοχώρια που είχαν γλυτώσει κατά την προηγούμενη καταστροφή. Ο Γ. Χέρτομπεργκ γράφει ότι «εκ των 120.000 Χίων, των οικούντων κατά το 1821 την Χίον, κατά τον Αύγουστο του 1822 υπήρχον μόνο 1800 Χριστιανοί».

Γ) Η απελευθέρωση της Χίου

Την 11η Νοεμβρίου 1912 ο ελληνικός στόλος (3 καταδρομικά «Μακεδονία», «Εσπερία», «Αρκαδία», δύο αντιτορπιλικά «Νέα Γενεά», «Κεραυνός» και 3 μεταγωγικά «Πατρίς», «Σαπφώ», «Εριέττα» με 2500 στρατιώτες) φτάνει έξω από το λιμάνι της Χίου. Οι Χιώτες υποδέχονται το στρατό χαρούμενοι και σίγουροι ότι αυτή την φορά θα καταφέρουν να αποτινάξουν τον Τουρκικό ζυγό.

Αγγελικώ: Μαμά φτάνουν! Έρχονται!

Μητέρα: Κάτσε να δω! Είναι ελληνικά! Δόξα τω Θεώ!

Πατέρας: Γυναίκα ντύσου να πάμε στο λιμάνι να υποδεχτούμε τους στρατιώτες μας. Κατεβαίνει πολύς κόσμος.

Μητέρα: Αγγελικώ εσύ με τον αδερφό σου καθίστε εδώ. Εμείς με τον πατέρα σου θα κατεβούμε στο λιμάνι να δούμε τι γίνεται.

Αγγελικώ: Γιατί να μην έρθω κι εγώ;

Μητέρα: Να κάτσεις εδώ να προσέχεις τον αδερφό σου και τη γιαγιά σου.

Αλέξανδρος: Αυτή, θα προσέχει εμένα;

Πατέρας: Μίλα πιο ωραία στην αδερφή σου Αλέξανδρε και κάτσε να διαβάσεις.

(οι γονείς αποχωρούν)

Αλέξανδρος: Πλήττω! *(κάθεται σκεφτικός. Παίρνει το πονηρό του βλέμμα και ...)*

Αλέξανδρος: Γιαγιά, έρχονται οι Τούρκοι...

Αγγελικώ: Ρε ούργιε μην πειράζεις τη γιαγιά. Κάτσε όμορφα γιατί θα τα πω όλα στη μαμά.

Αλέξανδρος: Καρφί! Άσε με έχει πλάκα η ξεμωραμένη.

Γιαγιά είσαι μια τρελή γριά!

Γιαγιά: Πού είναι η μαγγούρα μου; Που είναι;

Αγγελικώ: Την κρατάς γιαγιά!

Γιαγιά: Μμμ! Ποιος είσαι σύ;

Αγγελικώ: Τούρκος είναι γιαγιά! Βάρα τον!

Θεατρικά σκετς

Γιαγιά: Έλα εδώ βρε να στις βρέξω!

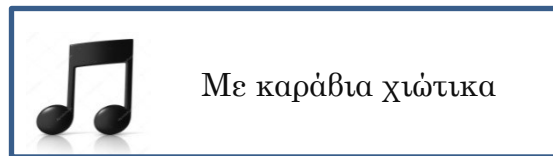
Αλέξανδρος: Α... βοήθειααα

Γιαγιά: Έλα εδώ βρε Τουρκαλά να στις βρέξω που μου 'φαγες την κότα.

Αλέξανδρος: Ποια κότα καλέ γιαγιά;

Γιαγιά: Μη με λες γιαγιά! Γιαγιά είσαι και φαίνεσαι!

Αγγελικώ: Α καλά!

(εν τω μεταξύ στο λιμάνι της Χίου)

Πατέρας: Να, το «Μακεδονία» και από πίσω ο «Κεραυνός» και το «Αρκαδία».

Μητέρα: Έρχονται κι άλλα πολεμικά καράβια πιο πίσω. Δες στο βάθος!

Πατέρας: Για να δούμε θα παραδοθούν οι Τούρκοι;

Διαβουλεύσεις

Από το καταδρομικό «Μακεδονία» αποβιβάζεται στο λιμάνι μια αντιπροσωπεία και πηγαίνει να διαπραγματευτεί την παράδοση του νησιού. Ο στρατιωτικός διοικητής του νησιού Ζιχνύ Μπέης, υπολογίζοντας βοήθεια από τη Μικρά Ασία, αρνείται να το παραχωρήσει και δηλώνει ότι θα το υπερασπιστεί μέχρι τέλους.

Έλληνας στρατηγός¹: Γεια σου Ζιχνύ Μπέη.

Ζιχνύ Μπέης: Γεια σου και σένα... δεν ξέρω πώς σε λένε. Πώς και από την Τουρκική Χίο; Είδα φέρατε και μπόλικο στρατό μαζί σας.

Έλληνας στρατηγός: Άκου Ζιχνύ, έχω εντολή από την ελληνική κυβέρνηση να παραδοθείς και να παραδώσεις το νησί στην Ελλάδα.

Ζιχνύ Μπέης: Πολύ θρασύς είσαι Γραικέ! Να έρχεσαι εδώ μπροστά μου και να μου ζητάς να σου παραδώσω το νησί μου. Φεύγα!

Έλληνας στρατηγός: Αυτή είναι η τελευταία σου λέξη Ζιχνύ Μπέη;

Ζιχνύ Μπέης: Ένα να βάλετε εσύ και η κυβέρνησή σου στο ξερό σας το αλλόθρησκο μυαλό. Θα υπερασπιστώ το νησί αυτό με κάθε μέσο. Θα ζητήσω ενισχύσεις από τη Μικρά Ασία. Καλύτερα να φύγετε όσο είναι καιρός. Η Χίος δεν θα γίνει δική σας. Δεν σας φτάνουν τα υπόλοιπα νησιά που πήρατε;

Έλληνας στρατηγός: Όχι Ζιχνύ. Ο λαός της Χίου δεν σας θέλει. Είναι Έλληνες! Κατάλαβε το και παρέδωσε μας το νησί ήρεμα και ειρηνικά.

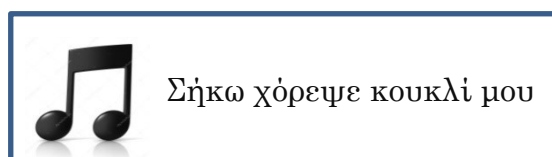
Ζιχνύ Μπέης: Φεύγα θρασύτατε Γραικέ! Φεύγα!

(ο στρατηγός φοράει το στρατιωτικό του καπέλο και φεύγει θυμωμένος)

Ζιχνύ Μπέης: Άλοιπέ μου Ντενιζ τη μουρίτσα μου με μαστιχέλαιο γιατί πολύ με εκνεύρισε αυτός ο αυθάδης Γραικός.

Χανούμισσα: Μην τον αφήνεις πασάκο μου να σου χαλάσει τη διάθεση !

Ζιχνύ Μπέης: Μωρέ εσύ έχεις δικιο. Είσαι πανσοφη! Για πάμε λίγο να μου χορέψεις.

¹ Λοχαγό Πεζικού Ε. ΒΕΡΝΑΔΟ

Συνθηκολόγηση στις Καρυές

Σε πολλά μέρη ο ελευθερωτής στρατός νικά. Έτσι οι Τούρκοι χάνουν το ηθικό τους. Μαθαίνοντας και τη νικηφόρα προέλαση του Ελληνικού Στρατού και στα άλλα μέρη της Ελλάδας, αποφασίζουν να παραδοθούν. 20 Δεκεμβρίου 1912 : Ένας Τούρκος αξιωματικός ενημερώνει το Δελαγραμμάτικα ότι οι Τούρκοι θέλουν να παραδοθούν.

Έλληνας στρατηγός: Ορίστε Ζιχνύ Μπέη! Τι κατάφερες με το ξεροκέφαλό σου; Δυο μήνες μάχες και συγκρούσεις και τώρα το πήρες απόφαση λοιπόν. Σκοτώθηκαν τόσα παλληκάρια μου άδικα για ένα πείσμα σου. Ορίστε , υπόγραψε τη συνθήκη παράδοσης του νησιού.

Ζιχνύ Μπέης: Γιατί Βερνάρδο; Δικά μου παλληκάρια δεν σκοτώθηκαν; Πάρτε την τη Χιο, όμως να ξέρεις ότι μόνο για λίγο η Χίος θα είναι ελληνική. Θα επιστρέψουμε και πάλι αφέντες σε τούτα εδώ τα χώματα!

Έλληνας στρατηγός: Παραληρείς από τον θυμό σου Ζιχνύ. Υπόγραψε και φεύγε από το νησί μαζί με τους στρατιώτες σου.

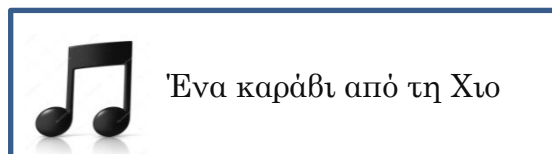
Έτσι στις 21 Δεκεμβρίου 1912 ο Ζιχνύ Μπέης υπογράφει στις Καρυές, την παράδοση του νησιού και το πρωτόκολλο ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ του τουρκικού στρατού στις ελληνικές δυνάμεις. Η συνθηκολόγηση έγινε ανάμεσα στον Τούρκο διοικητή Zichni Mpei και τον Λοχαγό Πεζικού Ε. ΒΕΡΝΑΔΟ εκπρόσωπο του ελληνικού στρατού. Έληξε έτσι μετά από 356 χρόνια η Κατοχή της ΧΙΟΥ από τον Τούρκους.» Την επόμενη μέρα, αφήνοντας δεκάδες πυροβόλα, πυρομαχικά και τρόφιμα, ο τουρκικός στρατός αναχωρεί για την Μικρά Ασία. Οι Χιώτες δεν πείραξαν τους αναχωρούντες Τούρκους, δείχνοντας μεγάλη ανθρωπιά.

Κλείσιμο: *Η Αρχόντισσα ξαναβρίσκει τον γιο της μετά τον θάνατό της. .*

Χαράλαμπος: Μαμά σε περίμενα!

Αρχόντισσα: Χαραλάμπη μου!

Χαράλαμπος: Πάμε να βρούμε τον πατέρα!

τέλος